

ת"פ 30903/02/17 - מדינת ישראל נגד א.י.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 30903-02-17 מדינת ישראל נ' י'

לפני כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד רעות בן-משה
נגד
הנאשם א.י.
ע"י ב"כ עו"ד ויסאם מוקטרן

גזר דין

השתלשלות ההליך:

- ביום 11.9.17, במסגרת הסדר טיעון דיוני ללא הסכמה עונשית, הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן והורשע בעבירה של תקיפת בת-זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
- לפי המוסכם הופנה הנאשם לשירות המבחן והתקבלו בעניינו תסקיר מיום 2.1.18, תסקיר משלים מיום 4.7.18, ותסקיר סופי מיום 25.11.18. שירות המבחן ממליץ על ענישה טיפולית-שיקומית במהותה - צו של"צ של 200 שעות וצו מבחן.
- ביום 24.12.18 טענו הצדדים לעונש:
התביעה עתרה לקביעת מתחם עונשי הולם בין שמונה לבין 18 חודשי מאסר, אך המליצה על חריגה מהמתחם מטעמי שיקום ולענישה של שישה חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות, כעונש עיקרי, ולצדו ענישה נלווית של מאסר מותנה, קנס וצו מבחן;
ההגנה עתרה לאימוץ המלצתו של שירות המבחן;

מעשי הנאשם:

- הנאשם והנפגעת נשואים זה לזה, ובעת הרלוונטית היתה הנפגעת בחודש השמיני להריון.
- ב-7.9.16 בשעה 21:00 לערך, בהיותם בטיילת שבחוף ימה של תל-אביב, על-רקע ויכוח ביניהם, הכה

הנאשם את הנפגעת בשלוש מכות אגרוף לבטנה ומשך בשערותיה. עוברי אורח התקבצו ושאלו לשלומה של הנפגעת, ולכן חדל הנאשם ממעשיו ופנה עם הנפגעת הצידה.

3. אז שב הנאשם והכה את הנפגעת בידו ופגע בידה, אחז בזרועה וצעק לה שתבוא. הנאשם החל ללכת, וכשראה שהנפגעת, הבוכה והנסערת, אינה הולכת אחריו, תפס אותה בזרועה והכה אותה שוב במכת אגרוף שפגעה בירכה השמאלית.

נסיבות העבירה - קביעת מתחם העונש ההולם:

1. הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם:

א. עבירות התקיפה מגנות על הערך המרכזי של שלמות הגוף והבריאות. ערך זה הינו מהחשובים במארג הערכים החברתי ומיותר להרחיב על כך. לעבירות התקיפה הנוגעות לתחום הזוג והמשפחה משמעות מיוחדת, המשקפת את רצון החברה להכיר בחומרתן היתירה של עבירות אלו. הטעמים להחמרה הינם הפרת האמון הבסיסי הנלווה לתקיפה בתוך מערכת המבוססת על אמון זה, קשיי החשיפה והמצב הקשה-במיוחד בו נמצא נפגע, הקרוע בין האלימות שמופעלת נגדו לבין הרצון לגונן על המערכת הזוגית או המשפחתית שהוא חולק עם התוקף. בנוסף, מלמד הניסיון המצטבר כי הנזק הנפשי הפוטנציאלי הנלווה לעבירות מסוג זה הינו חמור במיוחד [וראו למשל ע"פ 4875/11 מ.י. נ' פלוני (2012)]. בע"פ 305/12 מ.י. נ' צוובנר-זליג (2013) הדגיש בימ"ש העליון כי קצצה הנפש ממעשי אלימות, ההולכים ומתרבים, במיוחד נגד נשים מצד הקרובים להן ביותר וכי הדבר נראה כ"מכת מדינה" המחייבת השתתפות עונשים חמורים ומרתיעים. הצורך בסיפוק ביטחון לכל אישה ואישה בביתה, מקום מבצרה, בחיק משפחתה, הוכר כ"ערך חברתי ראשון במעלה". נקבע שעל הענישה לשדר מסר חד וברור: אלימות במשפחה תוביל על דרך הכלל לתגובה עונשית קשה, תוך הסגת מידת הרחמים מפני מידת הדין;

ב. התנהגותו האלימה של הנאשם פגעה באופן חמור בערכים המוגנים, כאשר הנאשם לא נרתע מלבצע את העבירה במקום ציבורי, כשהנפגעת בחודש השמיני להריון, בוכה ונסערת;

2. הנזק הפוטנציאלי חמור ביותר, ועד אסון^[1]; הנזק הקונקרטי הפיזי היה מוגבל ולא מתמיד, אך אין להתעלם מתחושות הכאב, הפחד והעלבון של הנפגעת;

3. בהתחשב בנסיבות ובמדיניות הענישה הראויה והנוהגת - וכאשר במסגרת ההסדר הודה הנאשם והורשע בעבירה של תקיפת בת-זוג ולא בתקיפה חובלנית של בת-זוג - מתחם העונש ההולם ייקבע בין מספר חודשי מאסר, שניתנים לריצוי בעבודות שירות, לבין 18 חודשי מאסר, כעונש עיקרי.

שיקולי שיקום - חריגה ממתחם העונש ההולם:

1. הנאשם יליד 1987, כבן 31 כיום. מוצא הנאשם ממשפחה נורמטיבית, הוא נשוי לנפגעת ואב לשני תינוקות. לאחר סיום לימודיו בבית ספר תיכון ועד שנת 2014 ניהל הנאשם את המאפיה המשפחתית, אך על רקע גילוי אלרגיה לגלוטן נאלץ להפסיק עבודתו, התקיים מקצבת ביטוח לאומי ונתמך כלכלית על-ידי בני משפחתו, עד ששב לעבוד במאפיה בתפקיד מנהל.
2. בניגוד להתייחסות מצמצמת ואף מכחישה שהפגין הנאשם מלכתחילה, הרי לאחר שהשתלב בטיפול מזה כמספר חודשים, ניכר כי הנאשם נוטל אחריות מלאה על מעשיו ומגלה תובנה לחומרתם. הנאשם והנפגעת מדווחים על התועלת בטיפול, ועל השיפור בקשר ביניהם. בני הזוג מעוניינים לקיים את נישואיהם, ולהיתרם גם מטיפול זוגי.
3. בנסיבות אלו, ממליץ שירות המבחן על ענישה שיקומית של העמדה במבחן וחיוב בשל"צ, כדי להמשיך בתהליך הטיפול שכתב עתה נושא פירות.
4. מדובר באירוע חריג בחיי הנאשם, ובמצב בו בני הזוג מעוניינים לשמר את נישואיהם. הגורמים הטיפוליים מתרשמים שהנפגעת מוסרת עתה דיווח כן על הקשר בין בני הזוג, ואינם מפקפקים בעדותה כי מדובר במקרה יחיד וחריג. יש סיכוי של ממש לשיקום, שלמעשה מתגשם כבר עתה, ולכן ניתן ונחוץ לחרוג מהכלל המחייב הלימת העונש לעבירה. אמנם, ניסיון החיים והשכל הישר מלמדים כי יש לנהוג זהירות בדברי נפגעת בעניינים מסוג זה, אך משהגיעו גורמי טיפול מנוסים למסקנה כי אכן מדובר ברצון כן ואמיתי של הנפגעת בשיקום הקשר, אקבל זאת כנתון מבוסס וחשוב (ראו ניתוח הבעייתיות במאמרו של דנהפוג' והדרדנציג-רוזנברג "כשאהבהכואבת: על דילמת ההתחשבות בבקשתן של נשים החיות בצל אלימות להקל בעונש הפוגע", מחקרימשפט 589 (2010) 567/07 פלוגי נ' מ.י. (2011)).
5. לנוכח המלצתו המבוססת של שירות המבחן, נראה אפוא כי דרך הטיפול והשיקום היא הדרך שיש לנקוט בה במקרה זה. העונש יחרוג מהמתחם שנקבע, ואופיו יהא מרתיע ושיקומי.

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שישה חודשי מאסר על-תנאי למשך שנתיים מהיום, שלא יעבור עבירת אלימות מכל סוג, למעט איומים;
- ב. צו מבחן למשך שנה מהיום, כשהנאשם מוזהר בשנית שהימנעות משיתוף פעולה עם שירות המבחן תוביל להשבת התיק לבית המשפט ולגזירת עונש חלופי נוסף, שיכול ויהיה מאסר בפועל;
- ג. מאתיים שעות של"צ, כשהנאשם מוזהר בשנית כי אי-ציות להוראות שירות המבחן או הממונים במקום השל"צ יוביל להשבת התיק לבית המשפט ולגזירת עונש חלופי נוסף, שיכול ויהיה מאסר בפועל. אקבע עתה דיון לקבלה ולאישור של תכנית השל"צ ליום **10.02.19** בשעה 10:00, אך אם תגיע התכנית קודם לכן, תאושר על הכתב והצדדים יופטרו מהתייצבות;

הוראות נלוות:

א. אם הפקיד הנאשם פיקדון בתיק זה או בתיק קשור, יושב לו הפיקדון;

ב. עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן;

ג. מוצגים יועברו להכרעה פרטנית של קצין משטרה;

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ג' שבט תשע"ט, 09 ינואר 2019, במעמד הצדדים.

שמות כא, כ"ב;

[1]